

РЕШЕНИЕ

№ 40639

гр. София, 20.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав, в
публично заседание на 05.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Младен Семов

като разгледа дело номер **6946** по описа за **2026** година докладвано от съдията,
и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс
във връзка с чл.172 ал.5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на „Владимир Стоянов 2012“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], чрез адв.Б.,
съдебен адрес: [населено място], [улица], моб.тел.: [ЕГН] срещу Заповед за прилагане на
принудителна административна мярка /ЗПАМ/ № 26-4332-001785 от 06.04.2026г. на полицейски
инспектор Б., ПП,СДВР, с която е прекратена регистрацията на ППС за срок от шест месеца за
товарен автомобил „И. Ц 35“ рег. [рег.номер на МПС] .

Иска се отмяна на оспорваният акт, тъй като:

Мярката практически е приложена преди рпостановяване административният акт,като
рег.табели и СРМПС са иззети още на 27.03.2026г.,а заповедта е постановена на 06.04.2026г.

Процесната заповед не съдържа фактически и правни основания, в т.ч.защо са налице
всички материални предпоставки, за собственикът следва дапонесе ПАМ, кат е установено
предоставяне или допускане, защо е приложена мярката за 6м. сроки защо този срок е
съразмерен,респ. защо самата мярка е необходима и съразмерна. Липсва анализ и върху знанието
на собственика, поведението на дружеството, фактическото предоставяне на МПС и причноно-
следствана връзка между поведението на дружеството и твърдяното нарушение.

Допуснато е нарушение на чл.35 АПК – не установено кому е предоставено МПС, при
какви условия,кой е държал ключовете и документите,как е получена фактическа власт върху
автомобила.Имало ли е занение и съгласие от страна на дружеството.

Неправилно приложение на материалния закон – не са установени всички фактически
предпоставки за прилоение нормата на ЗДвП.

Не е доказана неправопособност към релевантния момент и липсват доказателства кога са

отнети всички контролни точки и е настъпила загубата на правоспособност,кога е влезнало това в сила и кога водачът е бил уведомен.

Налице е нарушение на чл.6 АПК,като не е осъществени анализ защо е избрана тази мярка и дали намесата е оправдана с оглед преследваната цел и необходимият баланс между нея и настъпващото засягане правото на собственост на дружеството.

Оспорената мярка е в нарушение на целта на закона,тъй като разкрива санкционен характер,като отново всички изложени дотук съображения за възпроизведени и по отношение на това основание.

Като продължение - изложени са още основания,очевидно изразени с помощта на изкуствени интелект, които съдят няма да възпроизвежда защото са напълно неотнормирани и безпредметни.

Ответната страна не изразява становище по жалбата.

Процесната жалба е допустима и редовна, като подадена от активно легитимирано лице, адресат на заповедта, в срока по чл.149 ал.1 от АПК, срещу подлежащ на обжалване акт по чл. 172 ал.5 вр. чл. 171 т.2А б.„а“ от ЗДвП, в съответствие с изискванията на чл.150 и чл.151 от АПК и като такава подлежи на разглеждане по същество.

По съществото на спора,с оглед твърдението на страните и предмет на служебна проверка съдят съобрази и приема:

С оспорената заповед е установено от фактическа страна, че на 27.03.2026г. около 09:20ч. К. Ц. управлява товарен автомобил „И. Ц 35“ рег. [рег.номер на МПС] собственост на жалбоподателя с посока на движение от ул. Х. С. към ул.М. Б. без да притежава СУПМС поради загубена правоспособност по реда на чл.157 ал.4 от ЗДвП за което му е съставен АУАН № 5284210 от 27.03.2026г.

Поради това и спрямо жалбоподателя е приложена принудителна административна мярка по чл. 171 т.2А б.„А“ от ЗДвП - „прекратяване регистрацията на ППС за срок от шест месеца за товарен автомобил „И. Ц 35“ рег. [рег.номер на МПС] .

По силата на чл.172 ал.1 от ЗДвП, Принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

Процесно обжалваната Заповед е издадена от компетентен орган, съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, като по делото са приложени Заповед № 81213-1632/02.12.2016г. на Министъра на вътрешните работи и Заповед № 513з-12686/14.10.2025г. на Директора на СДВР, както и заповед № 513з-14431 от 01.12.2025г. за преназначаване на Е. Л. на длъжност полицейски инспектор, четвърта степен,01група „Административно наказателна дейност“ към отдел ПП при СДВР.

Процесната Заповед е издадена в съответствие с изискването за форма и съдържание като съдържа фактическите и правни основания за издаването ѝ. При постановяването и не са допуснати нарушения на административно-производствените правила дефинирани в специалния закон и в АПК.

Във връзка с материалната законосъобразност на акта съдят съобрази:

По силата на чл.171 т.2а б. „а“ от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред,

или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства – за срок от 6 месеца до една година. Нормата е императивна, като не предоставя на компетентния орган право на преценка, а последният действа изцяло в условията на обвързана компетентност. При реализиране на фактите и обстоятелствата, представляващи основание за прилагане на мярката, същият орган е длъжен да издаде акт, с който да приложи предвидената в ЗДвП - ПАМ. Единствено продължителността на срока на мярката се определя от органа в условията на оперативна самостоятелност в рамките на предвидените граници от шест месеца до една година. Съгласно чл. 157 ал.4 ЗДвП водач, на когото са отнети всички контролни точки, губи придобитата правоспособност и е длъжен да върне свидетелството за управление в съответната служба на Министерството на вътрешните работи.

В настоящият казус е безспорно, че шофиралият автомобила Ц. Ц. е притежавал сумпс № 28678490 и е предал същото на разследващ полицай Р. на 27.03.2026г./виж л.24 от делото/.

По делото е приложена и справка-картон на водача от инфорционната система на ПП, СДВР,изготвена на 02.06.2026г. от които се установяват отнетите контролни точки на водача и основание за отнемането им.Видно от посочената справка на 05.02.2025г. на Ц. Ц. е издадено нова СУМПС валидно до 05.02.2030г.

Още с определението за насрочване на делото съдът е указал на ответника да представи доказателства кога е настъпила загубата на правоспособност на Ц. Ц.,ясна аргументация въз основа на какви обстоятелства е формиран извода за загуба на правоспособност – отнети точки/респ. въз основа на какви актове и влизането им в сила/ и други обстоятелства – с посочване,индивидуализация и обосновка.

Същевременно отнемането на контролни точки и загубата на правоспособност са обстоятелства налагащи прилагане на ПАМ по чл.171 т.4 от ЗДвП - временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач на МПС, на който са му отнети всички контролни точки и не е изпълнил задължението си по чл. 157, ал. 4 от ЗДвП.Нормата ясно гласи,че за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат принудителна административна мярка изземване на свидетелството за управление на лице, което не е изпълнило задължението си по чл. 157, ал. 4; В този смисъл разпоредбата на чл. 24, ал. 4 от Наредба № I-157/2002 г. ясно предвижда,че отнетото СУМПС не подлежи на връщане, като на лицето следва да се издаде ново по нормативно регламентирания ред и условия.

Налице е ясна нормативна конструкция за законо основание,необходимост от последващи действия и цялостно завършване на поцедурата по отнемане СУМПС поради отнемане на контролни точки.

Т.е. и противно на приетото от ответника – неизпълнението на задължението по чл.157 ал.4 ЗДвП е основание за прилагане на мярка по чл.171 т.4 от с.з. но неприлагането на такава мярка не е основание за приложение на чл. 171 т.2а б.а ЗДвП.

Иначе казано - нормативно предвидената загуба на правоспособност следва да бъде реализирана чрез отнемане СУМПС. В оратната хипотеза законовите последици не са настъпили. Не е завършена процедурата по отнемане СУМПС. В настоящият казус СУМПС е отнето едва в рамките на проверката. Нито лицето,управлявало посоченото МПС е било уведомено за наличие на задължение на връщане на СУМПС,нито за състоянието на контролните си точки, нито собственика на МПС е имал възможност да съобрази поведението си,така,че да не се постави в хипотеза на допустителство или предоставяне управлението на МПС на такова лице,когато

последното е имало физически неотнет документ – СУМПС. Бездействието на ответника да приложи процесната ПАМ и да отнеме СУМПС през периода настъпил от загубата на точки до извършване на проверката не може да бъде вменено в отговорност на дружеството-собственик на МПС-то пред което шофьора се легитимира с валидно СУМПС и то със срок на валидност до 2030г.

По своята същност отнемане на СУМПС е административен акт съгласно дефиницията на чл.21 ал.1 АПК вр.чл.171 т.4 ЗДвП. Независимо дали същият се извършва служебно, в условията на обвързана компетентност и прочее за да породи действие същият следва да бъде съобщен на своя адресат. Нормата на чл.61 ал.1 АПК е ясна, категорична и императивна. Административният акт, съответно отказът да се издаде акт, трябва да се съобщи по реда на чл. 18а в тридневен срок от издаването му на всички заинтересовани лица, включително на тези, които не са участвали в производството. Едностранното засягане на права, свободи или законни интереси на отделни граждани е допустимо от закона само когато същото е скрепено с правото на защита на лицата/извън редките и изключителни случаи на необжалваемост на административните актове, какъвто настоящият не е /. В съдът не намира за необходимо да се впуска в ненужни разсъждения защо следва да бъде съобщен един административен акт, какви са измеренията на правото на защита на лицата и прочее. Достатъчно е да се посочи, че липсата на съобщаване на издаването на посочения административен акт не позволява същият да влезне в сила и да породи законни последици/арг. чл.149 АПК/.

В този смисъл позоваването на един невлезнал в сила административен акт не може да породи правни последици и да обоснове прилагане на процесната мярка. Процесната мярка е приложена с фактически действия едва в момента на проверката на лицето. Респ. оспорената по настоящото дело заповед се явява материално незаконосъобразна и следва да бъде отменена.

И доколкото посоченото обстоятелство няма отношение към отговорността на шофьора Ц. Ц., то същото несъмнено има отношение към всяко трето лице, предвид презумптивната доказателствена сила, която валидно издадените и неотнети СУМПС имат/ в т.ч. и като валиден документ за самоличност съгласно чл.13 ал.12 т.3 ЗБЛД/. Водачът е длъжен да носи СУМПС за съответната категория/чл.100 ал.1 т.1 ЗДвП/ и при наличие на валидно такова всяко трето лице собственик на МПС няма как да знае за наличието на обстоятелства налагащи отнемането му поради загуба на правоспособност, тъй като същите се развиват извън него. Именно в унисон с това нормата на чл.150а ал.1 ЗДвП предвижда, че за да управлява моторно превозно средство, водачът трябва да притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, да не е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, както и свидетелството му за управление да е в срок на валидност, да не е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс и да не е обявено за невалидно, тъй като е изгубено, откраднато или повредено.

Освен това нормата на чл. чл.171 т.2а б. „а“ от ЗДвП допуска прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, което не е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс. Практически нито едно от посочените обстоятелства не е налице в процесната хипотеза. До датата на проверката и отнемане СУМПС същото е представлявало валиден документ/поради непредизвикани последици за обявяването му

за невалиден и липса на разпоредба обявяваща такива СУМПС за невалидни, а само за наличие на задължение за връщането им, респ. за отнемането им/. Шофьорът не е бил лишен от правоспособност нито по административен, нито по съдебен ред. СУМПС е било валидно за категорията управлявано мПС и лицето.

В този смисъл процесната заповед е незаконосъобразна и следва да се отмени.

При този изход от спора основателна, съобразно чл. 143 ал. 1 АПК е претенцията на жалбоподател за присъждане съдебно-деловодни разноски. Такива са предявени в размер на 500 евро – стойността на предоставената адвокатска услуга. Срещу така предявената претенция е направено възражение в депозирани писмени бележки от ответника с искане редуцирането им поради липса на фактическа и правна сложност.

На тази база съдът съобрази, че делото действително не разкрива висока фактическа и правна сложност. Решаващите правни изводи са изградени върху ясни нормативни конструкции и базисни положения в юриспруденцията, като същесъременно не е налице събиране и попълване делото с доказателства, различни от представените в административното производство. В този смисъл претендираното възнаграждение следва да се редуцира до 400 евро.

С оглед изложеното и на основание чл. 172 ал. 2 предл. второ АПК, Административен съд София-град, 74 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ЗПАМ/ № 26-4332-001785 от 06.04.2026г. на полицейски инспектор Б., ПП, СДВР.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на „Владимир Стоянов 2012“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] съдебно-деловодни разноски в размер на 400/четиристотин евро/.

Решението не подлежи на обжалване.

Съдия: